

Látszat és valóság a mágikus tükörben

„Merre van a Magic Mirror?” – kérdezem a szekuritist.
„Ja, a melegsátor? – néz rám talányos mosollyal. – Az itt van balra.” Ez a legszebb építmény a Szigeten, inkább pavilon, mint sátor, katedrálüveges, szecessziós ablakokkal. Az óvatoskodó „fedőnév” nem vált be, mindenki „melegsátorként” emlegeti, s kedvelt tájékozódási pont és találkozóhely lett. Mert annyira más. Benn vörös bársony drapériák zuhataga indul a kupola közepéből a félkör ívben sorakozó bokszok felé, metszett tükrök díszítik a falakat és az oszlopokat. A bár is hangulatos, és abban mindenki egyetért, talán itt a legudvariasabb a kiszolgálás, a legjobb a sör. Sokan csalódtak, akik botrányt szimatoltak a „melegsátor” körül. „Tavaly is nagyjából ugyanezek a rendezvények mentek, és nem izgatott senkit a dolog” – magyarázza az egyik szervező. És persze el kell oszlatni egy – a médiában is meggyökerezett – félreértést. A felületesen tájékozódó helyhatóság által az ifjúságra nézvést veszélyesnek ítélt programok nem itt zajlanak, hanem a civil faluban, szemben a szociális és családügyi tárca kegyhelyével – a Habeas Corpus alig észrevehető, tíz négyzetméteres sátrában. Mondhatni a sors iróniája, hogy a „melegcsoszogás” munkacímen szereplő foglalkozás – ami országos, s majdhogynem nemzetközi botrányá dagadt – nem szolgált a rosszhiszeműen feltételezett élménnyel, ugyanis érdeklődés hiányában elmaradt. Nem mintha bárki is bojkottálta volna, csak éppen abban az időpontban a túláradó műsorválaszték máshová sodorta a közönséget, vagy egy kilométerrel arrébb, a Mirrorban keresték ezt a programot. A Szigetnek amúgy is mások a „mozgástörvényei”, mint a külvilágnak.

A várt ifjúságrontó atrocitás is a varázstükrös sátorban következett be. Lerészegedett tarfejűek tértek be ide péntek éjszaka, hogy ellássák a buzik baját. Részükről ez lett volna az „interaktív élményszerző” játék. Pár perc múlva csalódottan tántorogtak ki, mélységesen megsértődve azon, hogy még csak verekedni sem akar velük senki. Kulturált hely, nem nekik való.

Eddig minden nap konzolidáltan zajlott, az első este pedig – a leszbikusok legnagyobb örömére – szolid babazsúrként indult a diszkó. Volt, aki egyszerű farmerben, trikóban, míg más a végzet asszonyának öltözve talpig feketében lejtett. A többiek az asztaloknál árulták kedélyesen beszélgetve a petrezselymet. Az ajtón

benéztek a szigeti portyára induló srácok. „Odass, öcsém – mondta az egyik –, tők király csajszi!”
A kellemes, „omlós” hangulat miatt ide telepedő „nem olyanok” sem érezték magukat egyáltalán megrontva. Csak az hathatott különösnek, hogy itt nyugi van, békén hagyják az embert. Közülük sokan beültek a beszélgetésekre is, sok más mellet az amerikai beatköltőről, Ginsbergről szóló esztéták, fordítók, irodalomkritikusok részvételével zajló kerekasztalra is. Szóba került az is, létezik-e egyáltalán „melegművészet”. A résztvevők megegyeztek abban, hogy a művek minőségéhez semmi köze a szexuális identitásnak. Bár **Eörsi István** megjegyezte, hogy éppen Ginsberg témaválasztásai – tiltakozása a vietnami háború, a kommunista diktatúrák túlkapásai ellen – éppen e kisebbségi érzékenységből fakadnak.
„Kultúrtörténeti” esemény volt a transzvesztita társulat, a Csodálatos Mandarinok bemutatója. A táncparódiát Bozsik Yvette koreografálta. A rövid darab főszereplője a helyi hivatalosság vezéralakja volt, akit angyalok kara kényeztetett, rajongott körül. Arcára kiült a hatalom iránt érzett alig leplezhető sóvárgás, mely – mint minden birtoklásvágy – egy gyökerű a szexszel. Hősünk nyilatkozott, itta szavát és buzgón jegyzetelt a nyári témaínségtől szenvedő magyar médiát jelképező allegorikus hölgykoszorú. Aztán a záróképben a lányok önmagukból kivetkőzve, ha nem is csodaszarvassá, de férfivá változtak, jelezvén, nálunk semmi sem az, mint aminek látszik. A politikai profitszerzés, is nemritkán erkölcsvédő mezben jelenik meg. Majd fokozván az optikai csalódást, megtelt meleg fiúkkal a táncparkett, s együtt roptak a lányokkal. Ettől a dolog már olyan normálisnak látszott, hogy az már önmagában okot adhat a fölháborodásra.

Stark R. László